

1733. तथा गृत्समते: पुत्रा ब्राह्मणाः तत्रिया विशः 1734. — Vgl. गृत्समद्.

गृत्समद् (गृत्स + मद्) m. N. pr. eines Sohnes des Çaunaka aus dem Geschlecht des Bhṛgu; nach der Legende früher Sohn Çunahotra's (Suhotra's VP. Buāg. P.) aus dem Geschlecht des Aṅgiras, aber durch Indra's Willen in jene Familie versetzt. Hauptverfasser vom zweiten Maṇḍala des RV. RV. ANUKR. Ind. St. 3, 215. Âçv. Çr. 12, 10. GRHJ. 3, 4. ÇĀṆKH. GRHJ. 4, 10. MBH. 13, 1314. 1997. fgg. HARIV. 1319. VP. 406. Buāg. P. 1, 9, 7. 9, 17, 3.

गृद्धिन् s. u. गर्धिन्.

गृध्र (von गर्ध्र) 1) wollüstig UṆĀDIVṚTTI im SAṆKSHIPTAS. ÇKDR. — 2) m. der Liebesgott Uṇ. 1, 23. Vgl. गृत्स.

गृध्र m. 1) Aushauch (s. घपान). — 2) Vernunft बुद्धि. — 3) = कुत्सित n. (bad, wicked WILS.) UṆĀDIVṚTTI im SAṆKSHIPTAS. ÇKDR.

गृध्र wohl nur Druckfehler für गृध्र gierig: मोस० MBH. 13, 5640.

गृध्रिन् s. u. गर्धिन्.

गृध्र (von गर्ध्र) adj. P. 3, 2, 140 VOP. 26, 145. 1) hastig, rasch: साधुर्न गृध्रस्त्वैव प्ररः RV. 1, 70, 11 (6). मा ते गृध्रविशस्तातिकार्यं चिक्रा गात्रा-
ण्यसिना मिथू कः 162, 20. परि मा सेन्या घोषा ज्ञाना वृज्जतु गृध्रवः TBa. 2, 7, 16, 3. — 2) heftig verlangend nach, gierig, begierig AK. 3, 1, 22. H. 429. पुष्पं दृष्ट्वा फले गृध्रः DAç. 1, 7. चातकस्तोयगृध्रः MEgh. 9. गुण० Buāg. P. 3, 14, 20. घग्धुरादे ते सो ऽर्धम् RAGH. 1, 21.

गृध्रता (von गृध्र) f. Gier TRIK. 1, 1, 131.

गृध्र्य (von गर्ध्र) 1) adj. wonach man gierig ist, — trachtet: गृध्र्यमर्थ-
मवाप्स्यसि BHATT. 6, 55. — 2) f. घ्रा Gier, Verlangen: फलगृध्र्यान्वित MBH. 12, 11274. गृध्र्याभिभूत 13, 5590. — Die Bed. des Wortes an der folg. Stelle ist uns nicht klar: मृकृगृध्र्यैः प्र वदत्यार्तिं मर्त्या नोत्य AV. 12, 2, 38.

गृध्र्यन् (von गृध्र्या) adj. s. u. गर्धिन्.

गृध्र (von गर्ध्र) Uṇ. 2, 25. 1) adj. gierig, heftig nach Etwas verlangend, lechzend nach TRIK. 3, 3, 347. H. an. 2, 411. MED. r. 26. घृह्णन्ति गृध्राः प-
यो च घ्राणुः RV. 1, 88, 1. पुरा गृध्रादरुहः पिवातः 5, 77, 1. इन्डुं रिक्तं
महिषा श्रद्धयाः पदे रोमांति कवयो न गृध्राः 9, 97, 57. (4, 190, 7.) मधुगृध्रः
— झलिभिः PAÑĀT. I, 203. जयगृध्र MBH. 7, 210. — 2) m. Geier AK. 2, 5, 21. TRIK. 2, 5, 21. 3, 3, 347. H. 1335. H. an. MED. AV. 5, 23, 4. 7, 95, 1. 11, 2, 2. 9, 9. घ्राणादे गृध्राः कुणपे रदताम् 10, 8, 24. महिषो मृगाणांम श्ये-
नो गृध्राणाम् RV. 9, 96, 6. 1, 118, 4. 10, 123, 8. TS. 5, 5, 20, 1. ADH. Bn. in Ind. St. 1, 40. M. 3, 115. 11, 26. 13, 63. भासो भासानजनयद्गृध्राश्च MBH. 1, 2621. श्येनी श्येनाश्च गृध्राश्च तथोलूकानजायत R. 3, 20, 13. DRAUP. 8, 31. ARç. 10, 49. R. 1, 1, 51. fgg. 3, 7, 2. गृध्रचक्रं च ब्रह्म तस्योपरि 6, 75, 39. HIT. I, 49. RAGH. 12, 50. VARĀH. BRH. S. 47, 4. 78, 24. 87, 111. VID. 79. VET. 4, 49. Auch n.: नीचैर्गृध्राणि लीयते (eher wohl गृध्रा निलीयते zu lesen) भारतानां चमूं प्रति MBH. 6, 5203. गृध्री f. das Weibchen JĀGĀ. 3, 256. PRAB. 67, 2. Tochter Kaçjapa's und der Tāmra und Urmutter der Geier HARIV. 223; vgl. गृध्रिका.

गृध्रकूट (गृध्र Geier + कूट Kuppe) m. N. pr. eines Berges in der Nähe von Rāgagrha VJUP. 102. MBH. 12, 1797. HIT. 18, 6. BURN. Intr. 329. Lot. de la b. l. 1. 130. 236. 287. LALIT. 413. HIGUEN-THSANG I, 346. SCHIEFNER. Lebensb. 237 (27).

गृध्रजम्बूक (गृध्र + जम्बू) m. N. pr. eines Wesens im Gefolge von Çiva VĀṇI zu H. 210 (जम्बूक).

गृध्रनखी (गृध्र + नख) f. Judendorn, Zizyphus Jujuba Lam. (कोलि) TRIK. 2, 4, 11. Asteracantha longifolia Nees (कुलिक), deren Dornen rückwärts gebogen sind, RATNAM. 54. Suçr. 1, 114, 8. 132, 8. 143, 14. 202, 13.

गृध्रपति (गृध्र + पति) m. Herr der Geier, ein Bein. Gaṭāju's R. 3, 56, 41.

गृध्रपत्र (गृध्र + पत्र) 1) m. N. pr. eines Wesens im Gefolge von Skanda MBH. 9, 2576. — 2) f. घ्रा N. einer Staude, = धूपपत्रा RĀGĀN. im ÇKDR.

गृध्रमोजातक m. N. pr. eines Sohnes des Çvaphalka HARIV. 918. 2084. In dem Worte sind गृध्र und घत्तक zu erkennen, aber mit मोज wissen wir nichts anzufangen. Ist etwa मोज zu lesen oder ist गृध्रम् als acc. zu fassen? LANGLOIS hat dafür zwei Namen: गृध्रमोज und घन्धक (घत्तक).

गृध्रयातु (गृध्र + यातु) m. ein Jātu (Dämon) in Gestalt eines Geiers RV. 7, 104, 22.

गृध्रराज (गृध्र + राज) m. König der Geier, Bein. Gaṭāju's Buāg. P. 4, 19, 16. Auch गृध्रराज m. R. 3, 56, 9. 37. 6, 108, 31.

गृध्रवट (गृध्र + वट) N. pr. eines Tirtha MBH. 3, 8069.

गृध्रवान (गृध्र + वान) adj. mit Geierfedern versehen, von Pfeilen MBH. 9, 1413. गृध्रवानित dass. 14, 2454. — Vgl. गार्धवानित.

गृध्रसैद् (गृध्र + सद्) adj. auf einem Geier sitzend TS. 4, 4, 7, 1.

गृध्रसो f. AK. 3, 6, 1, 10. rheumatische Lähmung der Lenden Suçr. 1, 256, 7. 359, 6. 360, 14. 2, 43, 15. 207, 4. ०सा Verz. d. B. H. No. 973. — Geht sie etwa auf सि binden zurück?

गृध्राण (von गृध्र) 1) adj. in der Gier einem Geier gleichend: क्लेशं गृध्राणम् Buāg. P. 5, 17, 13. BURNOUT: l'âme individuelle en proie au desir. — 2) f. ई N. einer Staude, = गृध्रपत्रा RĀGĀN. im ÇKDR.

गृध्रिका (von गृध्री, s. u. गृध्र) f. die Urmutter der Geier, eine Tochter Kaçjapa's und der Tāmra HARIV. 222. VP. 148.

गृभ् (= ग्रम् = ग्रह्) f. das Zugreifen, Erfassen, Griff: यं मर्तासः श्येतं जग्धे । नि यो गृभं पौरुषेयीमुवाच RV. 7, 4, 3. पुरा द्वेषोभ्यः पुरा पौरुषेय्या गृभः VS. 21, 43. त्या न्वर्षिणिना ऊवे सुदंसेसा गृभे कृता RV. 8, 10, 3. भूर्गि-
मद्यं नयन्तुना पुरा गृभा 17, 15.

गृभं (von ग्रम्) m. Ort des Anfassens, Griff: न्यु ध्रियते यशतो गृभादा हूरुपब्दे वर्षणा नृपाचः RV. 7, 21, 2.

गृभय् und गृभाय् s. u. ग्रम्.

गृभि (von ग्रम्) adj. in sich fassend; die Erde heisst: चनस्पतीनां गृभि-
रोपधनीनाम् Bäume und Kräuter im Schoosse tragend AV. 12, 1, 57. Vgl. d. folg. Art und Gern; auch डुग्भि.

गृभीतै (partic. praet. pass. von ग्रम्) 1) ergriffen, erfasst: रूतिः RV. 1, 162, 2. रूशनाभिः 10, 79, 7. मनः 7, 24, 2. VS. 17, 55. — 2) befruchtet, fruchtbringend: समो समो वै बिल्वो गृभीतस्तदन्नायस्य त्रयम् AIR. Bn. 2, 1; vgl. गर्भ.

गृभीतताति (von गृभीत) f. das Ergriffensein: पौरं चिद्बुद्बुतं पौरं पौराय जिन्वयः । यदे गृभीततातये सिक्मिच दुक्स्पदे RV. 5, 74, 1.

गृष्टि 1) f. Färse, junge Kuh (die nur ein Mal gekalbt hat) TRIK. 3, 3. 95. H. 1268. an. 2, 87. MED. t. 11. गृष्टिः संसूय स्थविरं तवागामनाधृष्यं